

21.2x24.91	1/2	מכוון ראשון - מוספים מיוחדים	עמוד 16	13/04/2018	63110399-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

"אני כורע בך, ומדוזה: צדקה, השיבה לעברית הוילכה לשיבה אל המולדה. ואני מבטיח: נמשיך, ניאבק ונשמור"

אבלום קור כותב לאלייעזר בנ-יהודה

**שני הדברים שבלעדיהם
לא יהיו היהודים לעם:
הארץ וה-לשון**

א.ה.י.ה.

DOS SON LAS COZAS QUE SIN EYAS
NO PUEDRAN LOS JUDIOS SER
NACION: LA TIERRA Y LA LINGUA

צוזי זאכון אונ זעלכט
יעדן זעלן ביט זיינ קיין
פאלאק: לאנד או שפראך

משרד החינוך והתרבות • מבצע החלטת-הleshon לעם

מורנו ורבנו, אליעזר בן יהודה בן ה-160,
חג שמוא!

אני מתבונן בתמונתך, התלויה מול הכנסייה
לביתי - כרזה שנתלה בחוץ ארצו, כשתבקש מה
ליישבה של מעלה. נזכרך רינה רה, בטו של אהתר:
הייא שהעניקה לי אותן. הכרזה מביאה את אמרתך:
שני הדברים שככליהם לא היו יהודים לעם -
הארץ והלשון. שחרי מועלם לא נתקת בין שובנו
אל העברית לבין שובנו לארכزو.

ובכן, אני שמה בשבור: לפניו שביעים שנה קמה
מדינת ישראל, 1,900, שנה לאחר אובדן עצמאותנו
ואישת גלותנו. מנין חדש לנו: אתה נהגת
להרים בראש עיתונך ובראשCRCי מלונך את
מנין הנסים מיום "אזכות חורתנו על ידי אנגליה"
(הצחרת בלפוף). והנה מונחים אנו עתה שבעים שנה
ימים הכרות חירותנו מפי רוד בריגוריון, שהיה ראש
הממשלה הדואשת של מדינתנו.

здравת, מורה: סכבת, הטעפת וטענת כי אם נשוב
לשלוננו - נוכחה גם לשוב לאדמתנו. והנה קר היה:
שני דורות לאחר שכתב אברהם מאפו ("ארץ חולתך,
לייטא) את ספר האהבה העברי הראשון של הזמן
החדש ("אהבת ציון" על אלמנון ותמר); ובקבתו
אליקום צונזער, שהזכיר את השיר העברי הראשון של
הזמן החדש ("הושאנה") וגפטלי הרץ אימבר, שהזכיר
את "התקווה" - המנון מדינתנו; ולאחר שייסרת
(ברבוקותך) את "זעם הלשון העברי" - אחדיו כל
אללה, כוכור לך, הקים הרצל את התנועה הציונית,
ובכבוד 50 שנה קמה גם המדינה.

אתה זוכר, בורא, שהרצל אמר תחילה שקשה
לשער כי יכול אנשים לקנות כרטיס רכבת בעברית?
והנה 6 מיליון חצי יהודים ועוד 2 מיליון אזרחים
שאינם יהודים קונים כרטיסי רכבת בעברית בלבד
ברכבת ישראל, ברכבת הקללה בירושלים, ברכמלית
ובמטרונית חיפה, ברכבל בראש הנקרה, במצדה
ובחויפה ועוד מעט גם ברכבת הקללה בגוש דן. והרי
גם הרצל הבין זאת, ומינה לבנו הצער מורה פרטיז
על עברית.

ולג'י יהודים, כנאות נבייניג, מארבע כנפות
תבל, מארץ צפון ומירפתי ארץ, נקלטים ומדברים
ערבית.

סופר עברי, שמו עברי (ש"י עגנון), וככה בפרס
העולםלי לספרות "פרס נובל". ויש לנו טילים לחבל
הছיזו, הנקראים בעברית - "שביט", "עמוס".
ומטוסים וצוללות הנקראים בעברית - "אריד",
"תנץ" ועוד. ושדרות גיבים, ששם - "תמוד", "לוייתן".
הטമבע שמו עברי - שקל, חברות תעופה ושםן "אל
על" ו"ארקיע". מיליארד سنנים מעריצים כרווגן
שלנו שמו עברי: ערן והבי. וכינו בתחרות הומר של
כל אירופה בשירים שפיארו את העברית: "אנבנבי"
ו"הלהוויה". להברת החסTEL יש ציגנים שם ש"קע
ותקע". על יסוד שירות החמורים והగמלים ממשה
(הפרק, גמלו) יצרת (עם הביר) את המונה "רכבת"
לשירות רכב. והנה והמננו צבאנו לשירות כל-טיס

6.74x23.16	2/2	17	עמוד	מקול דאשון - מוספים מיוחדים	13/04/2018	63110398-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

וכלי שיט אנו קוראים: טייסט ושייט.

אתה זובר, מזרנו ורבנו, שנסודה האוניברסיטה העברית על רוד הצעפים, הצעת (עם אב' בוטינסקי ורב קוק) שהיא תקרא "מכללה". ובכן, עד היום היא נקראת "אוניברסיטה", אבל מאז צצו ברחבי המוללה, מרמת הגולן והרי הגליל ועד חוף ים סוף, שירותות מכללות, החותמות שוחררי דעת רבים.

מכל ראשי ממשותינו היה אחד, דוגל מרכבה, שהמשיך בדרך ממש: משה שרת. היה בימי מלון גנים מפואר בירושלים ושמו "חולילנד". והודיע שרת כי כל עוד הוא ראש הממשלה, לא ישתרכ בקבלות פנים במלון שלו לוועו. בעלי המלון נאלצו לשנות את שמו ל"ארץ הצבי". אבל אך פרש שרת מתפקידו, הם חזרו לסתום ולשם "חולילנד". לימים, ראש ממשלה אחר, שהיה גם ראש עיריית ירושלים הקים (על שטח המלון) שכנות פאר וקרה לה, ובכן, "חולילנד". אמן הוא גדרון למאסר, אך לא על העברה החות.

אני רוצה לספר לך גם שבhalb הדורות שינתה העברית את פניה: בילדותנו, על סرت גרווע אמרנו "חבל על הומן". ואילו כיום, אמרית "חבל על הומן" הפכה לציון לשבח, וכברת השכנים ביקשה להחמייא לשבח ואמרה: "סכתא, אט – סוף הדרך". בלשון הילידים, העברית פונה לעתים 180 מעלות, כמו ההברל בין השחרור לבני השחר.

בכל זאת, פה ושם פוקרת אותנו רוח שנות של חיקוי של שם או שלט אמריקני, ואולי נגיד: עם ריקני. עיתונים ושמות "דה מרק" ו"גלוובס". חברות "אל על" הקימה חברת בת ושמה "אף". עיריות ירושלים בנתה היכל ספורט ושמו "ארנה".

ואתה זכר: מייסדי ארחה"ב דנו בשאלת יסוד – אייזו לשון ידברו בארץות הברית החדש? היו שרגלו באנגלית, אבל כנגדם טענו שאנגליה היא האויב. אחרים הצביעו הולנדית, שהרי יש ניירודק ונייאמסטרדם. היו שהגו מהפה – להחיה שפה קדומה, הלטינית. וקובצת רביעית העדיפה והציעה להחיה שפה קדומה אחרת, את העברית. אני אומר לעצמי, לעיתים, שאילו נצחו בארא"ב הדוגלים בעברית, יתכן שהיום היינו רואים בארץנו שליטים בעברית.

בכל זאת איננו אומרים נואש: המוסר העליון הוא הבנטש. ושלא כמו בימי בית המקדש השני, איש לא מציע לשנות את שמו ליוונית (סנהדרין) או לאנגלית (פרלמנט).

מזרנו ורבנו, אליעזר בן יהודא. בשנות ילדותי לא יכולתי לעלות לקברך על הר הזיתים. ואף אשתק האחובה, חמודה, שנפטרה לאחר קום המדינה, לא זכתה להיותן לצידך – כי היה חדר שביידי מלך עבר הדרך. והנה עתה, על סף ים עצמאו לנו ה'ז, אני מתיזכט בפני קברך, אליעזר בן יהודא, הר הזיתים שוב בירני, אני כרע בך, ומרוחות: צדקה! השיבה לעברית חוליכה לשיבת אל המולדת! גם צדקה! גם ניצחתי! ואני מבטיח: נשיך, ניאבק ונשמור.